

Monika Jalakšová

ZÁZRAČNÉ JAZIERKO

Monika Jalakšová

Zázračné jazierko

Autorské práva
Autor: © Monika Jalakšová;
Obálka: © Mária Balážová;
Vydavateľstvo: © Elist;
Rok vydania: 2016

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-40-8

Pod'akovanie

Ďakujem Márií Balážovej za krásne obrázky, ktoré sa s rozprávkou neuveriteľne dopĺňajú, Viktórií Minárovej za pomoc s gramatickými škriatkami, čo robili neplechu. Márií Blšákovej za neustálu podporu v písaní a usmerňovanie v boji so štylistikou.

Venovanie

S láskou venujem Riškovi, Elizke a Ninke, ktorí môj život nesmierne obohacujú a robia ho krajším.

1.

Išla som do práce ako každý iný deň. Vonku pršalo, bola ešte tma a ránom sa šírila pochmúrna nálada. Presne som vedela, že deti v škôlke budú mrzuté a ospalé. Vymyslela som pre ne preto zaujímavý program.

„Dobré ráno, deti“, povedala som rázne, ale s úsmevom.

„Mám pre vás prekvapenie. Poviem vám dnes rozprávku. Sadneme si na stoličky do kruhu a ja začnem. Keď sa vám nebude páčiť a budete chcieť niečo na tej rozprávke zmeniť, tak mi to poviete. Možno spoločne vymyslíme novú rozprávku. Čo vy na to?“

Vôbec som si nebola istá, ako zareagujú. Na moje prekvapenie si každý zobral svoju stoličku a bez kriku si sadli do kruhu. Sadla som si medzi nich do stredu a začala som s rozprávaním.

„Keď som bola malá, naša starká nám vždy pred spaním vymýšľala rozprávky. Hovorila ich tak pútavo, že sa nám potom vôbec nechcelo spať. Pamätám si, ako si sadla do starého hojdacieho kresla. Založila si okuliare a plietla. Nevedeli sme sa dočkať rozprávky. Rozhodla som sa, že si jej rozprávky nenechám pre seba a dnes vám jednu rozpoviem.“

Kedysi si ľudia po večeroch rozprávali príbehy o tajomných bytostiach, vílach, vodníkoch, čarodejniciach, princeznách, podzemných mestách a mágii. Keď sa niekomu niečo v rodine stalo, alebo niekto ochorel, mali na to hneď svoje vysvetlenie. V dedinke, kde sa narodila moja starká, bolo jazierko vytesané do kameňa. Predstavte si, že nezamrzlo ani v zime! Keď niekoho boleli nohy alebo ruky, chodili sa do neho kúpať a hneď im bolo lepšie. Chýry o ňom bolo počuť ďaleko, pred'aleko.“

„Nezamrzlo?“ vypleštil na mňa oči Peťko, „ved' to sa nemohli ani korčuľovať!“

„Neboj sa, v dedinke bol potôčik, na ktorom sa korčuľovali,“ pohotovo som zareagovala, a tak sa zvedavec upokojil.

„Jedno ráno, keď išli chlapi do práce, našli jazierko vyschnuté. To bolo smútku v dedine. Starká mala malého suseda Jurka. Chlapec s vláskami žltými ako slnko a nebíčkovými očami často sedával pri jazierku. Jedného dňa sa udialo čosi zvláštne. Vzduchom pri jazierku

sa nieslo tiché mrmlanie. Chlapčisko to hneď zvestovalo našej starkej.“

„Suseda naša, viete, že pod tým našim jazierkom voľakto rozpráva?“
Starká naša len krútila hlavou.

„Ale Jurko, nerozprávaj také veci! Ako niekto môže rozprávať pod jazierkom? To nie je možné!“

Chlapec si sadol na stoličku. Hompáľal nohami a opakoval jej to stále dookola. Starká to nikomu nepovedala. V noci, keď nemohla spať, stále nad tým rozmýšľala. Prečo by to len tak hovoril? Chodí tam každý deň, vysedáva pri kraji jazierka. Niečo na tom musí byť.

Pet'ko vyskočil zo stoličky a vykrikol: „Určite ju vypil zlý vodník!“ Pridali sa aj ostatní: „Zlý vodník, zlý vodník!“ Nevedela som odrazu deti utíšiť.

Zuzka, moja susedka, zapískala na píšťalke, čo nosila stále na krku a zahlásila: „Jáj, vy ste ale! Ved' nechajte pani učiteľku rozprávať. Ona nám povie, či to bol vodník alebo zlá čarodejnica.“ Usmiala sa na mňa a či uveríte alebo nie, všetci stíchli. Preto som pokračovala.

Keď išiel Jurko zo školy, zabočil na cestičku k jazierku. V noci sa mu snívало o vodnej víle, ako mu rozprávala, že musí prísť do mesta a pomôcť im. Sadol si na trávku a hovoril si nahlas:

„Víla zo sna, kde si? Víla zo sna, kde si?“

„Tu som, Jurko. Neobzeraj sa, nehľadaj ma. Nesmieš ma prezradiť a nikomu o mne nehovor. Neverili by ti.“

„Čo mám robiť? Susedke som hovoril, že počujem hlasy, ale určite si myslí, že som si len vymýšľal. Kde si, keď ťa nevidím?“

„Na nič sa ma teraz, Jurko, nepýtaj. Prídem znova do tvojho sna. Teraz choď pekne domov. Mamka ťa už určite čaká.“

Celou cestou domov bežal. Doma ho čakali palacinky s lekvárom, ktoré má tak rád. Potom ešte mamke porozprával, ako bolo v škole. Urobil si úlohy a išiel rýchlo spať.

Vodná víla dodržala svoj sľub a prihovorila sa Jurkovi v sne.

„Jurko, to som ja, vodná víla. Dobre ma počúvaj. Pod jazierkom je ukryté naše Vodné mesto. Preto si počul tie hlasy. Kým bola

v jazierku voda, tak ste nás nepočuli. U nás doma ma volajú Vodnička. Som najmladšia dcéra kráľa Vodného mesta. Môj otec sa na vás nahneval. Ukryl vám zázračnú vodu do jednej z našich jaskýň, kde sú skryté poklady. Ublížil tým aj nám, lebo i nás voda liečila. Keď nás uštipnú vodné príšerky trikrát za sebou a nepotrieme sa bahnom, ktoré je na dne vášho jazera, tak zomrieme.

„Tak prečo to váš otec urobil?“

„Hneď, ako sa narodíme, vieme plávať a vďaka tomu sa vyhýbame skalám. Otec sa o nás nebojí. Dodnes sa nikomu nič nestalo. Lenže moja sestra je slabá. Pomalšie pláva ako my ostatní a už viackrát narazila na skalu vedľa nášho zámku. Mestečko je odrazu akési špinavé.“

„Vodnička, tak čo mám robiť?“

„Otec sa hnevá, že hádžete do jazierka smeti a haraburdy.“

„Smeti? Vieš, ja som nikoho ešte nevidel hádzať do jazierka smeti. To sa predsa robiť nemá.“

„Potrebujem, aby si mi pomohol vyčistiť jazierko. Možno ho potom presvedčím a on svoje rozhodnutie zmení,“ prosila úpenlivo víla.

Jurko zosmutnel. „Neviem, ako to mám urobiť. Mám zísť na dno jazierka?“

„Musím už odísť z tvojho sna. Zajtra ťa prídem zas pozrieť.“

Jurko sa ráno zobudil a pobral sa k jazierku. Celé ho dookola obišiel, ale na nič neprišiel. Rozmýšľal, že by zavolať na pomoc kamarátov, no tak by prezradil tajomstvo, a to nemohol Vodničke urobiť.

Prišla ďalšia noc, Jurko nevedel zaspáť a prehadzoval sa na posteli. Vodnička sa odrazu objavila v izbe, hoci ešte nespál.

„Keď o mne vieš, môžem prísť aj každú noc. Cez deň by si ma nevidel. Máme šaty ušité z morských rias, a tie nás ukrývajú pred svetom ľudí.“

„Pani učiteľka, pani učiteľka, budeme si zajtra kresliť víly?“ vykrikla Saška.

„Dobrý nápad. Keď vám dopoviem rozprávku, môžeme sa pustiť do kreslenia. Každý z vás mi niečo nakreslí a potom z toho urobíme výstavku pre vaše maminky a ockov, dobre?“

Deti súhlasili, tak som sa znova pustila do rozprávania.

„Tie tvoje šaty alebo zázračné plutvičky by nám nepomohli?“ napadlo Jurkovi.

„Ráno pôjdem za mamou a spýtam sa jej, či by neboli plutvičky aj pre teba. Dnes som jej aj tak musela o tebe povedať, aby mi pomohla dostať sa zo zámku. Nechcem, aby sa otec o tom dozvedel. Nahneval by sa, a to by bol koniec.“

„Ja zajtra pozbieram, čo dočiahnem a odnesiem na smetisko. Ale najprv musím ísť zo školy rovno domov, lebo som mamke sľúbil, že si upracem izbu a budem dávať lekvár do šišíek.“

„Neviem, čo sú šišky ani lekvár, my jedávame rôzne riasy a rybky. Ale už je čas, aby som išla domov. Prídem aj so zázračnými plutvičkami a tie ťa znesú na dno jazierka. Všetko musíme stihnúť za jednu noc, lebo otec niečo tuší.“